

De Vijf Eilanden

(en andere rekenfouten)

Tiamo Pastoor

*“Niemand vindt diens eiland als ze
niet mogen, kunnen of willen zoeken.”*

COLOFON

Copyright © 2023 Tiamo Pastoor

Auteur: Tiamo Pastoor

Omslagontwerp: Tiamo Pastoor

Illustraties: Tiamo Pastoor

Vormgeving binnenwerk: Tiamo Pastoor

Digitale Uitgave: MijnBestseller.nl

Jongerenroman (YA/Fantasy/Thriller/Mysterie/Worldbuilding)

ISBN 9789403692418

NUR 334

Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

nietdathetuitmaakt.nl

rodepanda.com

tiamo@rodepanda.com

H1 (Tifjana)

De volgende groep volwassenen sloft het klaslokaal in. Allemaal vier koppen groter dan ik en dat laten ze merken. Al sinds mijn vierde verjaardag ben ik hun juf—en al die tijd is niemand met plezier mijn lokaal ingestapt. *Ja hallo, kunnen ze niet een béetje doen alsof ze er zin in hebben? Ik doe hartstikke mijn best hier. We doen dit voor hén!*

Nee, zo moet ik niet denken. Binnenkort overkomt mij hetzelfde en dan ben ik *dankbaar* dat ik de rest van mijn leven naar school moet.

Maar toch ...

Nog een paar maanden. Dan ben ik volwassen, dan is docentschap toch verboden. Tot die tijd heb ik een verantwoordelijkheid.

Mijn leerlingen schrapen met veel lawaai stenen stoelen naar stenen tafels, vol gaten en bulten alsof het planten zijn die nou eenmaal zo groeiden. De plannen zijn getekend door tweejarige Karius—dus ze moeten wel geniaal zijn. Overal zitten ronde gaten, alsof het zijn plan was dat we onze vingers erin staken en de hele school optilden.

Moeder hangt onderuitgezakt in haar stoel en vader met zijn neus in een krant van dagen geleden. Maar de meeste eilandinwoners boven de twintig zijn vergeten hoe je moet schrijven of lezen. Dus de krant staat vol sprookjes en onbegrijpelijke verhalen van kinderen. Aliens zouden zijn geland, in glimmende dozen. Niet ver van onze kust zouden “scheepen” varen, alsof wij weten wat een “scheep” is. *Niet vergeten Plato daarnaar te vragen.*

Ik ben afgedwaald en heb vijf minuten de krant meegelezen. *Zie je wel! Ik ga ook al achteruit!* Mijn stok tikt op de stenen en ik schraap mijn keel.

“Mam! Pap! Opletten graag.”

Ze kijken niet eens op. Moeder schokschoudert. “Wij willen hier net zomin zijn als jij, liefje.”

“Alsjeblieft,” bries ik met tanden geklemd. “De groep hiervoor was óók al zo lastig. De moeder van Lesi roddelde de hele les luidruchtig met haar buurvrouw! Over een rare zwangerschap uit de krant.”

Geen reactie. “Alsjeblieft ... ”

Vader wijst iets aan. Hij vraagt moeder wat een woord betekent. De rest van de klas verliest alweer hun aandacht. *Tja, dan maar de regels volgen. Lesgeven volgens het boekje.*

Het zijn je ouders. Het zijn ook je leerlingen. *Je hebt een verantwoordelijkheid.*

“Genoeg! Ga er maar uit!” schreeuw ik zo luid dat ik kuch van de keelpijn.

Vader kijkt verbouwereerd op. “Doe niet zo raar, schat.”

“Eruit zei ik!”

Vader schuift zijn stoel achteruit, maar moeders hand op zijn schouder bevriest hem. “Ze wil stoer doen. Pubers, je kent het.”

Mijn hartslag verdubbelt. Mijn hele lijf loopt rood aan. *Laat je niet gek maken door een paar ... een paar ... probleemleerlingen.*

Inademen, uitademen. Mijn hand gaat naar een belletje onder mijn scheve rode bureau.

Mijn ouders kijken me aan alsof ik ben veranderd in een paars konijn. Moeder schudt haar hoofd. Zonder weerwoord zijn ze vijf seconden later verdwenen.

Niet vergeten strafwerk te geven. Ugh, zoveel tijd kwijt. Nu moet de les in een halfuur. Geen wonder dat we vastzitten op een eiland met allemaal veertigplussers die nog geen ei kunnen bakken.

En straks hoor ik daar ook bij.

“Zo. Opletten. Je weet wat er anders gebeurt ... ”

Iedereen draait om, recht de rug, en kijkt me aan. Ik ken die blik. Hun ogen zien mij wel, maar hun gedachten zijn ergens anders. Die willen hier niet zijn. En ik weet nog steeds niet hoe ik dat oplos. *Lesgeven volgens het boekje—maar hierover zegt dat boekje niks.*

Buiten ons lokaal ontstaat een menigte. Weer een geweldige afleiding, maar gelukkig zijn mijn leerlingen te bang om door het raam te kijken.

“Vandaag praten we—opnieuw—over geografie.” Een tik van mijn aanwijsstok rolt de grote landkaart omlaag. “Er zijn vier eilanden. Deze kaart is getekend door de grote *Maximus*. Of beter gezegd: de héle kleine Maximus. Het is dus zeker juist.”

Ons eigen eiland staat groot en trots in het midden, met zoveel detail dat je van veraf eigenlijk niks aan de kaart hebt. Maar de eilanden eromheen zijn vaag. Onduidelijke vormen, vraagtekens overal. Ze zouden een stukje verderop kunnen zijn, of een heel jaar zwemmen.

Als we wisten hoe je moet zwemmen. Buiten enkele peuters die het woord mompelen, weet niemand wat het inhoudt.

Ik dwaal weer af. Deze school staat op een lage stenige heuvel met goed uitzicht op de kust. De menigte buiten wordt groter en in mijn ooghoek zie ik glinsteringen, in de lucht en in het water. Mijn klas volgt mijn blik, maar ziet het niet.

“Geweldig!” klinkt het vanaf de eerste rij.

Eindelijk! Enthousiasme! Ik draai om, maar zie dan het bijbehorende gezicht. “Top. Vier eilanden. Wat hebben we daar in hemelsnaam aan?”

“We kunnen hun hulp gebruiken.”

“Wie zegt dat daar mensen wonen?”

“De grote Emilia Erkbos.”

Achterin de klas klettert een stapel boeken tegen de grond. Iedereen draait gehaast om, met nog meer spullen op de vloer als resultaat.

Een vrouw kijkt geschrokken van onder haar warrige bos haar. “... ik? Ik heb dat gezegd?”

Ze mompelt en raapt haar spullen bijeen. Haar stem kraakt en haar ogen zijn waterig. “Waarom weet ik dat niet meer? Waarom heeft niemand dat gezegd?”

Een prachtige volwassen vrouw zit hopeloos op de grond. Ik kan geen woord uitbrengen. *Dat zal mij ook overkomen. Ooit*

word ik een Emilia. Misschien al snel, aangezien ik dingen begin te zien die er niet zijn. Net voordat ik omval, vang ik mezelf. Maar voor nu ben ik nog een Titjana.

Zachtjes leg ik een arm om haar heen. Een kleine, magere arm over grote schouders. Ik voel me een kabouter die een reus wil troosten. Emilia snottert en staat op, waarbij ze mij omverduwt.

Niet vergeten na de les te vragen hoe het gaat. Voor nu is het borst vooruit, kin omhoog, door met de les.

Mijn stok wijst naar de details op de kaart. Ik sta klaar om alle steden en gebieden op te noemen ... als ik zelf ook geen energie meer heb.

Als ik iedereen zo behandel komen we nergens. En dat kan niet! Dat mag niet! Ik moet deze mensen leren wat ze vergeten.

Mijn trillende handen leggen de stok weg. "Soms ben ik jaloers op jullie. Echt waar. Jullie kunnen gevaar gewoon ... vergeten. Maar wij niet, kinderen niet. En het feit is dat we hulp van andere eilanden nodig hebben."

Een flinke verzameling fronsen ontmoet deze uitspraak.

"Wil je ons soms allemáál huilend de klas uit jagen?"

Die stem ken ik. Dat is geen leerling. Ik zie Plato verscholen in de hoek van de klas, inclusief nepbaard en nepbril. Het werkt ook nog. *Hoe komt hij altijd overal ongezien binnen? Via die menigte buiten en dan door het raam springen?*

Ik lach en struikel bijna van spanning. Hij heeft sowieso interessant nieuws, maar ik moet mijn verhaal afmaken.

"Jullie ... " Mijn vinger wijst wild door de klas. Ik laat hem weer in mijn schoot vallen. Deze woorden moet ik héél zorgvuldig kiezen. " ... zijn moeilijk te onderhouden."

Iedereen springt van hun stoel. "Wat bedoel je daarmee?"

"Rustig, rustig." Ik slik. "Het feit is, dat we een klein eiland zijn, met weinig grondstoffen. Hoe ouder iedereen wordt ... hoe meer ze nemen ... maar hoe minder ze kunnen —"

Een gigantische kerel stormt op me af. "Ja mevrouw? Wij kunnen minder? Nutteloos, zeker?" Twee spierbundels

schieten naar voren en ik deins naar achter. “Hoeveel grote stenen kan jij tillen, hè? Met je grassprietarmpjes?”

Ik wil ineenkrimpen, handen voor mijn gezicht, wachten tot het gevaar is geweken. Maar het stemmetje komt terug.

Protocol: je bent een docent, zij slechts probleemleerlingen.

“Eruit! Ik tolereer zulk gedrag—”

Ik word opgetild. *Ik word opgetild!* Mijn voeten bungelen hulpeloos een halve meter boven de grond, terwijl zijn gespierde grip mijn ribben fijnknijpt.

Onze gezichten zijn centimeters van elkaar verwijderd. Dit zijn geen doffe ogen, die zonder interesse kijken. Dit zijn vuurogen met passie—en ik ben bang.

Het vuur dooft. Zijn gezicht trekt weg en hij laat me langzaam, bijna lief, zakken. De lucht om hem heen trilt en gloeit, alsof het die energie heeft overgenomen. “Het spijt me,” mompelt hij op zijn weg uit het lokaal.

Wat? Ik herken dit. Ik weet wat hier gebeurde, wat deze lucht betekent. Maar ik kan het niet terughalen. Ik zoek en zoek, maar het is er niet. Ik vloek binnensmonds. *Ik bén al een Emilia.*

“Deze—eh—deze les is voorbij!”

Een voor een lopen ze langs mij. Ze kijken me aan alsof ik een stuk grofvuil ben. Ze kijken op me neer—letterlijk. Pas als de laatste weg is, durf ik mijn schouders te laten hangen en adem te halen. *Dat doe ik dus nooit meer. Zie je wel, dat gebeurt er als je afwijkt van het boekje.*

Plato pakt mijn hand. Ik trek hem weg.

“Had je niet even kunnen helpen?”

“Die spieren waren breder dan mijn hoofd! Ik ben niet gek.”

“Daarover zijn de meningen verdeeld.” Als ik opkijk, kan ik niet boos blijven, want hij ziet er echt belachelijk uit. Met z’n opgeplakte baard. Alsof hij onderweg een kat vond en die maar aan zijn kin heeft gehangen.

“Waarom ben je hier?”

“Mijn les was eerder klaar.” Hij knipoogt en gooit zijn camouflage zonder pardon door het raam. “Ik heb ze alleen verteld over het *tweede* eiland.”

“Je hebt hun eerder vrijgegeven, bedoel je?”

“Ouders *houden* van mij. Introduceer me eens bij jou thuis.”

“Ik heb mijn ouders zojuist strafwerk gegeven, dus eh, nee.”

Ik schud mijn hoofd en ruim het lokaal op. Waarom moeten die volwassenen altijd eten meenemen naar de les? En nooit de papiertjes in de prullenbak gooien? “Je hebt een belangrijke taak. Neem het wat serieuzer.”

“Waarom?” Plato stapelt de stenen stoelen op elkaar. “Het heeft geen zin om het derde eiland te kennen als we de tweede nog niet hebben.”

“Je praat over eilanden alsof we postzegels verzamelen.”

Als het hele lokaal is opgeruimd, hijgen we naast elkaar uit. *Niet vergeten aan mijn conditie te werken. Maar hallo, hoe moeten we daar tijd voor vinden?*

De menigte buiten heeft zich verplaatst. “Plato. Waarom ben je hier echt?”

Zijn ogen schieten open. “Oh! Ik had heel belangrijk nieuws! En ... eh ... urgent ook.”

Zijn blik probeert *sorry* te zeggen. Dan sleept hij me in volle vaart achter hem aan. We racen van de Schoolheuvel omlaag, elke paar meter onderdoor een stenen boog. Weer zo’n ontwerp dat er al eeuwenlang staat dankzij een baby.

De zon is fel en warm. Daardoor lijkt de hele kust wel zo’n glimmende doos uit de krant. We moeten ver lopen, weg van de stenen bogen en huizen. Bezweet trekt Plato me uiteindelijk naar een houten huisje, omringd door breed lachende mensen. Ze gaan direct voor ons opzij.

“Ja, ja, snel!”

“Doe je best, hè!”

Het is lief bedoeld. Maar de druk is vervelend. Snel sta ik in een kamer vol zachte knuffels, dekens, speelgoed ... en een baby.

“Baba?”

Deze baby kan al praten? Een héél goed begin.

Plato stapt vooruit en pakt de baby moeiteloos op. “Nee, ik ben je baba niet. Ik ben een *onderzoeker*. Ken je dat woord?”

Ik zucht. “Denk je nou echt —”

“Ja!”

Plato zet de baby op tafel en heeft voor mij alleen een grote grijns over. *Allemaal betweters in deze wereld.*

“Onderbroek! Onderbroek!”

“Eh ... komt in de buurt.”

Ik loop naar een kastje in de hoek van de kamer. Zoals verwacht, liggen daar de tien voorwerpen voor de Test. Het is me nooit overkomen dat iemand ze niet heeft. Ik spreid ze uit op tafel en vraag: “Hoe kunnen we het andere eiland bereiken?”

Twee glazige ogen kijken me aan. Een zacht handje grijpt mijn neus. *Ah, die plotse zwangerschap waarover Lesi's ma roddelde.*

In mijn ooghoek houden de ouders elkaar vast. Vingers verstrengeld, ogen vol hoop. “En? Hoe doet ze het? Al iets te weten gekomen?”

Plato schudt zijn hoofd en tikt op mijn schouder. “Blijf het opnieuw proberen,” fluistert hij.

“Liefje, hoe bereiken we een ander eiland?”

Een schaterlach. En dan — twee vingers die zachtjes de speelgoedpop aantikken. Héél lichtjes. *Ik weet niet of ...*

Andere jongeren stormen binnen. Binnenkort zal het hier vol staan. Iedereen wil *de persoon* zijn die onze problemen oplost.

Daar heb ik dus totaál geen zin in. Ik leun achteruit en bekijk de baby een laatste keer. Een meisje. Lief. Ziet er gezond uit. Ze wil spelen, maar in plaats daarvan zitten allerlei vreemdelingen aan haar. Het zou met niets verbazen als ergens diep in mij ook een trauma zit van deze periode in mijn leven.

Ik streel haar wang. “Wil je anders niet spelen?”

“Nee.” Ze gaapt.

“Oh. Wil je slapen? Ga anders lekker slapen.”

“Nee.”

Rillingen razen over mijn rug. Deze ogen ... deze grote, zwarte, glimmende, intense ogen ... dáárvan word ik pas bang. Het is vuur, water, storm, passie, duisternis ineen.

Mijn stem trilt. “Waarom niet?”

“Alles kapot.”

“Sorry?” Plato houdt me inmiddels vast, maar ook zijn handen trillen. Haar gezicht, haar felle ogen, draaien eindelijk weg van mij en naar Plato. Nu begint ze te huilen, grote tranen, maar ze veegt niks weg en blijft staren.

“*Alles kapot.*”

En ze lacht weer, alsof er niets is gebeurd.

H2 (Lagg)

Ik zit, zoals altijd, op de enige steen die ze achterlieten. Niet zo gek, want deze steen kan niks — niet zoals die andere.

En ik wacht.

“Zand is zinloos. Wat moet je ermee?” De volgende berg bruingele korrels glijdt door mijn vingers om terug te keren tot de bruingele grond. “Je kan er niks van bouwen. Je kan’t niet eten. Het schaaft. Het gaat overal zitten.”

Ik kijk opzij. Nimo is alweer verdwenen, haar snuit diep in het zand, haar kleine klauwen in de aanslag. *Als het zo doorgaat, moet ik dadelijk ook leren om kevers lekker te vinden.*

“De anderen hebben het goed bekeken, Nimo. Die zitten op zo’n tropisch eiland, gezellig samen op een *normale ondergrond.*” Ze miauwt afwezig en duwt haar snuit in de volgende bult. “Da’s ook waar. Nu’s al het eten wel voor mij en mij alleen.”

De zee is onrustig. Het hele strand staat blank, maar de golven blijven groeien, als een zeewezen die zijn enorme snuit in dit eiland probeert te steken.

Ik moet vertrekken. Als de zee onrustig is, volgt even later altijd de mist. Maar de zonsondergang is mooi, en we hebben vanochtend twee heerlijke konijnen gegeten, dus’k heb vandaag uitgeroepen tot nationale feestdag.

Bij de herinnering rommelt mijn maag. Maar ik blijf zitten. Zelfs in het zinloze, vervelende, schurende, eindeloze zand. Want het gaat mij niet overkomen dat het schip verschijnt en ik ben er niet.

Ik zet een hoge stem op. “Eindelijk! Na al die jaren terug!”
“Huh? Maar waar is Lagg? Ik kan hem nergens vinden!”
brom ik zo laag mogelijk terug.

“Oh nee, hij moet al vertrokken zijn! Kom, we gaan!
Voorgoed gedag, eiland!”

Een poot slaat mijn wang. Nimo wordt al oud, maar haar reflexen kunnen mij nog prima bekritisieren. Hoewel dat

onnodig is, want na al die tijd kan ik de gelaatstrekken van een woestijnkat ook wel prima duiden.

“Ik vond het anders geweldige imitaties.”

Ze spint. Acrobatisch rolt ze met haar rug in mijn schoot en blijft miauwen tot ik haar krab.

“Zie je, dat *klinkt* niet eens als mijn vader.” Ze komen terug. Ze komen terug, voor mij. *Mijn ouders zijn goede mensen. Dit was een fout, een ongeluk, er moet iets zijn gebeurd. Of heb ik iets verkeerd gedaan? Heb ik hen teleurgesteld? Nee — zelfs dan — mijn ouders waren goede mensen. Zijn goede mensen.*

Als ik opkijk, moeten mijn ogen bijstellen. Het is al donker, veel sneller dan ik had verwacht. Of gewild. De vingertoppen van golven kietelen mijn tenen, en het strand is niets meer dan een zwarte heuvel onder een streepje maanlicht.

Zonder warmte van de zon koelt het razendsnel af. De mistlierten stormen over het water op ons af, alsof ze levende wezens zijn die mij willen opvreten. Maar dat is belachelijk. Er is nauwelijks iets over om op te vreten.

Nimo springt als een sjaal rond mijn schouder en ik ren landinwaarts. Hoofd omlaag, ogen op de zandbulten, stevig afzetten. Zonder dat verraderlijke zand ha’k de weg naar mijn schuilplek blind kunnen vinden. En zonder mist had ik de sterren kunnen gebruiken. Nu zie ik die lichtpuntjes slechts een paar keer per jaar. Maar het aantal sterren lijkt te groeien, in aantal en felheid, dus ooit zie ik ze vast door de mist heen.

Mijn enkels herinneren mij aan de vele klappen en verstuikingen, elke keer als ik een sprintje inzet. Tweede cactus links. *Hopelijk heeft die binnenkort weer water.* Over de grote bult met het grove zand. Uitkijken voor de grote, scherpe korrels onderaan. Snijden je voet zo open. Ha’k al gezegd dat ik zand haat? En dan ...

Ik trek Nimo van mijn schouder, graaf een klein gaat, en druk haar kont erin.

“Dames en heren, jongens en meisjes! Ik presenteer met trots ... de mooiste hut ooit gebouwd in een rotwoestijn ... hier is —”

De hut is weg.

De mist is dichter dan ooit. *Misschien staat hij er nog!* Ik strek mijn armen uit, sla in alle richtingen, ren een rondje—maar voel alleen koude, natte slierten.

Nimo schuurt langs mijn been, rug bol, staart omhoog.

Een schavend geluid. Schuivend zand. Geknisper van links. Ik ken deze plek. Ik ken elk dier, elke cactus, elk sliertje mist, elke korrel. En dit geluid ken ik niet.

Mijn voeten tasten de omgeving af. Een tak, een steen, een stekel van een cactus, *iets om me te verdedigen*. Maar natuurlijk: precies wanneer je't niet kan gebruiken, besluit zand om fijn en zacht te zijn.

“Ik neem het terug, Nimo,” fluister ik. “Ik moet inderdaad stoppen met luidruchtige imitaties.”

Haar klauwen verschijnen. Het schuiven wordt harder, dan weer zachter. Het zouden windvlagen kunnen zijn. *Nee, te regelmatig daarvoor*.

Het zouden de mistwezens kunnen zijn, ook al heb ik die nooit gezien. *Maar mist hoeft geen geluid te maken, toch?*

Ik weet nu zeker dat iets in mijn zij duwt. En mijn schouders pakt. Ik sla om me heen en raak niks.

Maar als ik niks kan zien ... kan die ander dat ook niet. Ik sluit mijn ogen. Focus op het geluid. Net was het links, nu rechts. Mijn lichaam is bevroren, zowel door de kou als de angst mezelf weg te geven.

Met minimaal geluid zak ik door de knieën en fluister in Nimo's oor: “Ren terug naar het strand. Maak lawaai.”

En ze is weg. Krassend, krabbend, ploffend, vallend tolt ze over de bulten. Voor het effect gooi ik een paar stenen de andere kant op, maar mezelf maak ik zo klein mogelijk.

Ik ben een steen. Ik ben een steen. Ik ben een steen.

Mijn hart knalt bijna door mijn ribben. Een luide plof vlak naast mijn oor. Dan weer stilte, maar ik voel dat er iets is veranderd in de lucht om me heen, zoals je kunt voelen dat iemand je van achteren aanstaart, of gewoon *weet* dat een grote spin ergens in een hoekje kruipt.

Als diegene me iets wilde aandoen, had hij het allang gedaan, toch? Ik dwing mijn ogen open. Het lukt niet. *Wat ben je toch stom. Jarenlang wens je om niet alleen te zijn, maar zodra iemand anders komt verstop je jezelf. Als ik hier de hele avond blijf zitten, komen we nooit ergens achter.* Nieuwsgierigheid wint van de angst.

Ik spring omhoog, kijk vooruit, en schreeuw: “Wie durft mijn feestdag te verstoren?”

De schreeuw sterft meteen. De mist is weg, de woestijn leeg, en mijn hut staat er nog—ik zat er tien meter naast.

Een zware druk op mijn voet. Zonder te kijken grijp’k omlaag en pak een stevig vierkant voorwerp.

Een boek. Eentje die heel wat marteling heeft doorstaan. Stukjes kaft glijden over mijn handpalm bij het openslaan. De voorpagina kent alleen gele vlekken en rafelige randjes, met in zwarte, scheve letters een titel: “Dagboek van de Zilvervloot”

Daaronder een subtitel: “Geïnspireerd door Titjana”

De titel is zo hard in het papier gedrukt, dat de volgende pagina’s een ruwe schaduw ervan bevatten, en niks anders.

Ik wil de pagina omslaan, maar mijn hand weigert. Hij is paars. Mijn hele lichaam is paars. Nimo schuurt haar warme vacht tegen mijn been en ik besef hoe koud ik het daarvoor had.

Met het betere kruipwerk kom ik uiteindelijk in de hut. Die stukken wrakhout en grote bladeren beschermen nauwelijks, maar het gaat om het idee. Een knusse afgeschermd plek, tegenover de gigantische leegte van het eiland.

Het gaat me vooral om de stapel dekens die men achterliet. Ik kruip er helemaal onder. Vanavond, meer dan ooit, ben’k dankbaar voor alle beschutting.

Niet aan denken. Je hebt al tien jaar niemand gezien. Er is niemand anders op dit eiland. Dit boek lag er altijd al. Lezen.

“Iedereen denkt dat er een ander aantal eilanden is. Allemaal zitten ze ernaast. Ik heb ze allemaal bezocht, mijn

nobele taak volbracht. Maar nu zit ik tussen wal en schip. Vastgelopen door de rotsen.”

Nimo duwt weer in mijn gezicht. “Da’s niet eens een imitatie! Nou voelt dit ook niet als een boek dat je voorleest ...”

Ik sla de pagina om. De punt scheurt eraf. Mijn handen warmen op, maar te langzaam voor dit fragiele boekwerk.

“Als dit boek je bereikt, luister dan naar mij. Dingen die goed lijken, zijn eigenlijk slecht. Dat zie ik nu pas. We hebben Titjana’s woorden misschien verkeerd geïnterpreteerd — al hadden we ook weinig keus. Meer kan ik niet zeggen, want ze zijn overal. We zijn niet alleen.”

Die woorden wilde ik dus echt *niet* lezen op dit moment. Ik plaats Nimo voor me als een schild en blader verder.

De meeste pagina’s staan inderdaad vol teksten die uiteindelijk zijn doorgekrast of weggescheurd. Tot het weer leesbaar wordt. “Op de volgende pagina’s vertel ik in detail hoe je een voertuig bouwt waarmee je vrij, over het water, naar andere eilanden kan. Ik wacht op je. Help ons, help iedereen.”

Opnieuw scheur’k prutserige papierpunten weg bij het haastige omslaan.

“Schip.”

Ik zucht luid. *Stomme, stomme schrijver! Da’s toch bekende informatie!* Maar ik kan hem niet bouwen: het Laatste Schip is jaren geleden vertrokken. De enige steen die ze achterlieten is niet magisch, zoals de rest. Ik wil het wegleggen, maar mijn ogen vinden de lange lijst behoeften.

Deze instructies kloppen niet.

Wat zijn ... “bomen”?

H3 (Zemya)

Misschien was het een fout om te trouwen op mijn veertiende.

Maar ik had het nodig, hij had het nog harder nodig, en zo gebeuren die dingen. Mijn dromen nemen me weer terug naar de vele discussies. Zijn beloftes over bescherming, mijn beloftes over het schip. Zijn hoopvolle ogen toen hij beweerde alle Druki in de wereld voor mij te zullen doden. De ceremonie in zéér besloten kring, waar zijn broer moest worden verwijderd toen hij té blij was voor ons.

En zo word ik wakker in twee sterke armen, naast een snurkende idioot. *Mijn* snurkende idioot. De zon komt al bijna op. Mijn tijd is gering.

Zonder geluid, adem ingehouden, schuif ik uit bed. Toch ontwaakt Memo direct.

“Je gaat steeds eerder.”

“Dat is niet waar.”

“Komt het door Yulia?”

“Nee.” Ondanks de broeiende hitte gooi ik een donkergroen kleed over mijn lichaam. Zonder te kijken pak ik twee dolken van tafel en schuif ze in twee gleuven rond mijn middel.

Ik voel tranen opkomen, maar sta ze niet toe. Ik had Yulia toch vaak genoeg het verhaal van de Danser en de Druki verteld? Dat had genoeg waarschuwing moeten zijn, toch? Mijn stem blijft vlak als ik zeg: “Ze had een talent voor domme dingen doen. Het had niks uitgemaakt als ze had gewacht. Of bescherming gezocht.”

“Ze was je vriendin.”

“Ze was een risico.” Beelden van een lachende Yulia komen voorbij. Ons plezier bij de ceremonie. De eindeloze verwarring door de gekleurde armbanden die ze maakte.

Elke dag—*elke dag*—voel ik mij een millimeter verwijderd van opgeven. Terug in bed duiken, bij *mijn* man, en nooit meer

opstaan. Nooit meer iemand verliezen aan Druki. *Stoppen daarmee. Tijd dringt.*

Ik schud het uit mijn lijf. Memo zit al rechtop. Mijn handen vinden de zijne, maar ik kan niet blijven treuzelen. “Nog twee weken. Dan is het schip af. We kunnen nu niet opgeven— en dat gaan we ook niet doen.”

Als ik omdraai slaan zijn armen om mijn middel. “Wat is een schip waard, als jij er niet op staat?” fluistert hij.

“Wat is een man waard, als hij mij niet vertrouwt en als een blok aan mijn been hangt?”

Zijn lichaam krimpt ineen bij de opmerking. “Laat mij meegaan. We zijn niet voor niets zo snel getrouwd.”

Verdriet verandert in frustratie. *Houd nou eens op met mij elke ochtend tegenhouden.* “Tegen de regels. Het zou niks uitmaken tegen een Druki.”

Hij spant zijn armspieren aan. “Natuurlijk wel! Ik sla ze allemaal neer! Ik zal je altijd redden, ik—”

“Vergeet het. Blijf veilig.”

“Veilig zijn we samen. Of ben je Setoro’s verhaal vergeten? Van de Jongen die Alleen Achterbleef?”

“Een vaag sprookje van zijn ouders. Als je doorvraagt, noemt hij steeds een andere naam. De ene keer heet hij Lak, de andere keer Lassie.”

Ik geef hem een zoen—vooral uit gewoonte. Dan wring ik me los en loop weg. “Tot vanavond.” *Niemand heeft ooit een Druki verslagen, schat. En iedereen die er eentje heeft gezien is dood.*

Buiten onze hut is het net zo donker als binnen. Nog geen lamp, geen vuurtje, geen gevangen vuurvlieg, *niks* mag ons weggeven. In de verte lopen roodgloeiende lavastromen. Een geweldige gids, zolang je niet te dichtbij komt. Er staat altijd wel een Druki klaar om iedere verstoring van het licht op te vreten.

Mijn voeten vinden op de tast de stenen route die ik al zo vaak heb bewandeld. Sommige stenen zijn glad en leiden naar de locatie van het schip. Anderen zijn scherp en een vals spoor, met aan het einde een val voor een Druki: een afgrond. Het

geweldige idee van mijn man; ik denk niet dat het iets gaat opleveren.

Mijn irritatie maakt me onzorgvuldig. *Waarom luistert hij nooit naar me? Dit hadden we toch afgesproken? Idioot.* Mijn handen voelen een hoge stenen muur: de Pilaar. Dit hele eiland heeft honderden Pilaren. Langwerpige kolommen van steen op onnatuurlijke plekken. Maar dit is de grootste.

Totdat mijn handen plots lucht voelen. Mijn buikspieren spannen ternauwernood aan en houden mijn evenwicht.

Een Druki heeft een gigantische hap genomen uit de Pilaar. Het is nu meer een zielige rots. Dat kan niet lang geleden zijn gebeurd. Setoro's verhaal van de Vliegende Donderdruki dringt zich op. Tien keer groter dan de anderen, en hij komt vanuit de hemel. Ook al gaf hij daarna snel toe dat het een verzinsel was—om de kinderen bang te maken.

Mijn hart slaat op hol. Ik focus op mijn ademhaling totdat ik weer de controle heb.

Gehurkt loop ik verder. Zelfs een zacht aangeraakte tak veroorzaakt 's nachts een orkaan van lawaai.

Ik zet mijn voet op de volgende steen en—

De steen is zacht geworden?

Sterke vingers grijpen mijn enkel en gooien me achteruit, waar iemand anders me opvangt. Mijn linkerarm heeft de dolk al vast, maar die wordt er uitgeslagen alsof het speelgoed is.

Hete adem boven mij. Twee kleine vuursteentjes slaan tegen elkaar en de adem wordt een gezicht.

“Oh. Hmm.”

“Hmm inderdaad.” Het gezicht is onbekend, maar dat is niet vreemd. Zelfs een groepje honderd meter verderop kan gevaarlijk zijn om te bezoeken. Maar de twee rode banden rondom zijn bovenarm zeggen genoeg.

“Waarom heb ik het genoeg om de leider van de *Rode Clan* boven mij te zien hangen?”

Zijn blik glijdt over me heen en geeft me de rillingen. “Ze kan niet ouder zijn dan twaalf.”

“Nou, dankjewel. Je bent zelf niet ouder dan twintig. En doe dat licht uit! Of ben je het verhaal van de Vlam en de Lavaslag vergeten?” *Teleurstellend. Ik hoopte eindelijk iemand boven de dertig te ontmoeten. Dat moeten ongelofelijk wijze wezens zijn.*

Zijn hand dekt het vuurtje af, maar dooft hem niet. “En jij bouwt aan het schip?”

“Als ik niet steeds opnieuw wordt tegengehouden door een idioot, dan wel ja.”

Eindelijk word ik rechtop gezet en losgelaten. De leider legt een bal bladeren in mijn handen.

“Weet je wat dit is?”

“Het begint verdacht veel te lijken op een ongewenste ontmoeting. Misschien een kidnapping.”

In de verte klinkt gekraak. De anderen lijken het niet te horen en staren, met zweetdruppels op hun voorhoofd, naar mij en het pakketje bladeren.

“Dit is een bom.”

“Wat?” Ik vergeet te fluisteren. “Zijn jullie gek? Hier. Neem het terug, neem het terug.”

Maar de leider stapt achteruit, terwijl zijn handlanger mijn dolk voor mijn neus zwaait. “Plaats het in het schip, op een plek die snel nat wordt. Zorg dan dat je uit de buurt bent. Als je dat niet doet ...”

Een krak. Zó luid dat mijn oren piepen — maar de rest lijkt nog steeds onwetend. Straks ben ik zelf het volgende verhaal, maar ze laten me niet gaan. “Wat dan? Dat schip is het enige dat we hebben. Onze enige kans. Als je eens rustig met ons had gepraat, wist je dat er één ander eiland moet zijn!”

Het mes streelt mijn keel. Hun grip wordt ruwer. “Lafaards. Die denken dat. Die zeggen dat. Die —”

Uit de schaduw springt een gestalte bovenop de leider. Een rake trap met zijn voet wordt opgevolgd met een vuist tegen de kaak, waarna de leider struikelt en met zijn gezicht een boomstronk ontmoet. *Mijn man!*

Maar zijn handlanger is groter, sterker, sneller. Hij gooit de dolk. Mijn man springt opzij, maar zijn kleding prikt vast aan de boom ernaast. Hij scheurt zich los. De plotse wisseling van krachten brengt hem uit balans, waardoor de handlanger hem in de zij kan trappen en klap na rake klap uitdeelt aan ... mijn man.

“Stop!” De schreeuw galmt door het woud en de bom valt bijna uit mijn handen. “Dat is mijn man.”

De klappen stoppen direct. Beide belagers stappen weg, alsof hij een hete vlam is waaraan ze zich hebben gebrand. Ik toon mijn blauwe armband met ons symbool; Memo steekt met zijn laatste krachten dezelfde armband omhoog.

Soms vraag ik me af wie van ons precies wie beschermt.

De leider controleert of zijn neus is gebroken en slaakt een diepe zucht. “Dat verandert de zaak. Wij willen een bondgenootschap.”

“Nadat je mij hebt belaagd en mijn man aangevallen? Je bent nog dommer dan een Druki!” Ik duw de bom in zijn maag en bekommer me om mijn geliefde. Stomen bloed glijden over zijn knie, elleboog en neus, maar niks lijkt ernstig beschadigd. *Nog meer vertraging. Hij kan niet vechten. Wat kan hij wel?*

“Godzijdank zijn jullie niet de baas van de *Blauwe Clan*. Geef het door aan Setoro. Zeg niks over dit voorval.”

“En waarom zouden we dat doen?”

De leider balt zijn vuist en ramt hem in de dichtstbijzijnde boom. “Kan jij – voor één keer – *niet alles tegenwerken?*”

Hij stampet op me af, dolk stevig in zijn linkerhand, rood aangelopen gezicht. Dan bedenkt hij zich. “Nee. Ik weet iets beters. Jij plaatst die bom. Als dat schip er morgen nog staat, vallen wij de Blauwe Clan aan. En dan mag *jij* uitleggen waarom je ons offer afsloeg.”

De bom vindt voorzichtig de grond. De leider loopt, inclusief lichtje, het duister in. Het maakt toch niks meer uit. We hebben geschreeuwd, licht heeft lang aangestaan, en in de verte komt de zon al op.

“Doe het.” Memo kreunt en kraakt, maar komt op eigen kracht overeind.

“Ongelofelijk.” Ik stop meteen mijn verzorging. “We hadden het afgesproken. Ik zou –”

“En wat is een schip waard, als onze eigen mensen elkaar afslachten?” Hij hoeft de rest niet te zeggen. Bij de laatste schatting kwam onze totale populatie op iets minder dan honderd. *Neem de aanvallen van de Druki mee en we zijn snel uitgestorven.*

Zijn arm slaat om mijn schouders en ik verander snel van knuffelbeer naar wandelstok. “Kom, ik loop met je mee.”

Mijn mond vormt al een protest. *Zemya, je bent beter dan dit. Hij is gewond. Je kan hem niet laten liggen, hoe irritant hij ook is.* Het kost alle moeite om niet een gefrustreerde schreeuw los te laten.

We lopen in stilte naar de plek waar het schip wordt gebouwd. De nieuwe route zit nog niet helemaal in mijn hoofd, maar gelukkige zijn de juiste stenen aan het einde beter te voelen.

Ver voordat we er zijn, zie ik de flauwe lichtjes en hoor de vele voetstappen. Iemand laat een plank vallen, met een ingehouden schreeuw als gevolg. *Het is te groot geworden. Dit kunnen we niet verbergen voor de Druki.*

Als we er zijn krijg ik een hartstochtelijke zoen, waarmee meteen alle woede verdwijnt. Het zou niet moeten, maar het gebeurt toch. Ik zou domme, onhandige Yulia niet overal moeten zien, maar het gebeurt toch.

Ik bestudeer de bal van bladeren in mijn hand. *Is het wel een bom? Het ziet er zo onschuldig uit. Waarom doet hij 't niet zelf?*

Mijn vingers worden om de bom gesloten en mijn man kijkt me aan met die fonkelende ogen. “Doe wat jij denkt dat wijs is. Ik vertrouw je.”

Hij duwt zijn armband tegen de mijne en geeft me nog een kus op mijn voorhoofd. *Zo anders dan een paar maanden geleden, toen ik hier nog alleen stond.*

Ik slik. Ik wil zeggen dat ik het vertrouwen helemaal niet wil, dat ik het weer teruggeef, afstoot. *Ik was zó zeker van dit schip. Dat we weg moesten, dat daar alle energie en grondstoffen naartoe moesten. Maar als zoveel mensen tegen zijn ...*

Van alle gedachten kan ik alleen het knagende gevoel uiten. "Iets klopt hier niet."

Ik verwacht dat hij zijn schouders ophaalt. Of me weer een zoen geeft en zegt: "wat jij zegt, schat". Maar in plaats daarvan pakt hij mijn schouder en zegt: "Inderdaad."

Hij snuift luidruchtig zijn neus. "Het ruikt hier raar. Het zou warmer moeten zijn dan het is. Hoe kan het zo hard waaien op zo'n beschutte plek? Hoe—"

De hand verdwijnt van mijn schouder. Ik draai me om. Ik zie hoe een reusachtige zwarte streep fonteinen van lava omhoog stampt en mijn spartelende man terug het woud in sleurt.

H4 (Krais)

Mijn saaie mentor straft altijd al mijn ideeën af. Dus waarom blijf ik het proberen? Hij noemt dezelfde lijst op als altijd.

“Een goede Vliegboot moet aan de volgende eisen voldoen: 100% veilig, past bij elk formaat mens, kan minstens 2 jaar onafgebroken in de lucht blijven, ...”

Hoe langer hij doorgaat, hoe zekerder ik ben dat ik niet voldoe. En ik was nog wel zo trots op mijn creatie. Ik *snap* het wel. Als ook maar iets gebeurt met ons eiland, kunnen we nergens heen. Bij gebrek aan andere eilanden moet je voor altijd blijven zweven

Toch vond ik het onzin. Al mijn honderdzesendertig voorstellen voor leukere toevoegingen werden afgewezen door de mentor. *Wie wil nou een Vliegboot zonder dat je ook spelletjes kan spelen? En ondertussen een kaart tekenen van wat je ziet? En de mogelijkheid om ondersteboven te vliegen?* Niemand. Saaie mensen, die willen dat.

Tja, dan kan je ook niet verwachten dat ik motivatie heb om de Vliegboot te bouwen zoals *zij* dat willen.

Na een blik rond de klas daalt mijn zelfvertrouwen tot een dieptepunt. Zelfs Tohm — de gast die zich weet te verslapen zelfs als hij niks heeft gepland — pronkt met een indrukwekkende Vliegboot op zijn bureau. Ik spiek op zijn formulier.

Tohm beweert dat zijn creatie wel *vijf jaar* kan zweven. Hij beweert zelfs dat hij tussen “de sterren” had kunnen zijn, maar hij werd daarboven door iets tegengehouden. Dat kan nooit kloppen, toch?

Propjes vliegen door de klas. Eentje raakt mijn hoofd. Het gegiechel verraadt welke groep meisjes het heeft gedaan. Ik glimlach, teken een hartje erbij, en gooi het zonder te kijken terug. Het betekent allemaal niks. *Ik kan niet wachten tot ik klaar ben met die saaie school. Eindelijk een man. Dan ga ik wel achter de liefde van mijn leven aan.*

De mentor is klaar met de lijst en start zijn controlerende door de zaal. Gekleurde lichten lopen als bloedvaten door de muren en het plafond, waardoor nog geen hoekje van de zaal schaduw kent. Honderden apparaten houden de hele universiteit op perfecte temperatuur en luchtvochtigheid voor ons lichaam — en dat voelt nou juist onnatuurlijk. Tohm doet haastig zijn kauwgom uit en plakt het onder andermans bureau. Die ander reageert door iets gènants en langwerpigs op Tohms arm te tekenen.

Ik zucht. *Speeltijd is voorbij*. Ik draai de belangrijkste schroeven extra aan. Mijn knokkels kloppen op het metaal. De elektriciteit komt er goed doorheen en, het allerbelangrijkste, de *Leslados* werkt. De glimmende, diepzwarte, perfecte kubus trilt van opwinding. Ik heb nooit gehoord van een Leslados die niet functioneerde, maar dan zal je net zien dat ik de eerste ben die het overkomt. Precies op zo'n cruciaal moment.

Ja. Dit ding gaat vliegen. Misschien zelfs best lang. Maar het gaat me geen diploma opleveren. En het is zeldzaam dat ze iemand boven de achttien jaar nog een kans geven. Té zeldzaam.

Ineens schakelen alle lichten felrood. Tralies vallen omlaag over de ramen en de deur wordt ingetrapt. Vier zwaarbewapende agenten scannen de kamer.

Ik knipper met mijn ogen en Tohm heeft een elektrische schok gekregen, de grond gekust, en twee ijzeren boeien ontvangen. "Meneer Tohm, u wordt gearresteerd op verdenking van diefstal van een Lesla-component."

Tohms verbaasde kreten worden overstemd door de verbaasde kreten van de rest. Mijn mentor baant zich een weg naar voren. Hij tikt een agent aan, met een kracht die een persoon met minder autoriteit z'n hand zou hebbe gekost.

"Stop daarmee! Wij zijn geautoriseerd! Door de koningin zelf! Die Leslados zit in zijn apparaat, kijk maar."

De voorste agent staat op met een rare grijns. Alsof hij *wil* dat Tohm schuldig is. "Is dat zo?"

Hij pakt Tohms Vliegboot en smijt het aan diggelen op de vloer. Iedereen springt tegen de muur. Mijn mentor blijft staan, rechtop en trots, zeker dat zijn leerling onschuldig is.

Maar de Lesladoos is er niet.

Een groot leeg compartiment, waar het hart van elk apparaat zou moeten zijn, staart ons aan. *De sukkel! De ongelofelijke, onmodige sukkel!*

Mijn mentor blijft stil. Dus doe ik het maar: “Waarom!? Wat bezielde je?”

“Ik heb niks gestolen! De doos ligt bij mij thuis, je kan hem zo ophalen! Ik had hem niet nodig!”

“Waar denk je dat we vijf minuten geleden zijn geweest?” Nogmaals knippen en Tohm is uit de klas, een gat vol scherven waar hij net nog met meisjes flirtte.

De mentor heeft een briefje vast en kijkt iedereen één voor één aan. “Volgens protocol, als zoiets gebeurt, moet ik jullie opnieuw het ongelofelijke belang van Lesla vertellen, en wat er gebeurt als je hem steelt. Daar heb ik geen zin in. Volgens mij was deze demonstratie genoeg.”

Het briefje wordt een propje en landt bij de andere propjes. *Iedereen weet dit. Ook Tohm. Waarom zou hij zoiets in hemelsnaam doen?* Maar ik moet hem nageven: hij is tenminste niet *saai*.

De rest van de dag sta ik op een grasveld, maar krijg weinig mee. Ieders apparaat wordt getest. Sommige kunnen vliegen, de meeste niet of nauwelijks. De meeste hebben ene onzinnige naam—in koeienletters erop geschilderd—zoals “Vlieg op!” en “JetPech”. Je kunt wel zien waar de prioriteiten zaten.

Maar de meeste halen een voldoende, want ze voldoen aan meer dan 50% van de lijst. Eentje was praktisch een drankautomaat, maar ja, Vliegboten moeten óók jarenlang iemand van drinken kunnen verziën. *Tohms apparaat had ze allemaal verslagen ... als hij niet zo ongelofelijk stom was om de Lesladoos te vergeten. Hoe doe je zoiets?*

Ik ben aan de beurt. Ik zie met trots hoe mijn Vliegboot opstijgt en in de lucht hangt. Hij blijft vliegen. En hij blijft maar vliegen. Inmiddels heeft iedereen zich omgedraaid naar mij. De

mentor hangt met zijn hand boven de knop, onzeker of hij het moet stoppen. *Tijd om op te scheppen!*

“Ja stop maar hoor, dat ding blijft anders nog jaren vliegen.”

Even later landt hij netjes op de grond. De mentor schrijft van alles op het beoordelingsformulier en hangt hem aan één van de uitsteeksels. *Ik had hem niet nodig, zei Tohm. Belachelijk. De Lesladoos is overal voor nodig. Misschien ... had hij uitgevogeld hoe dat ding werkt? En hem na kunnen maken?*

Die gedachte lijkt nog belachelijker. Wie ontdekt hoe een Lesladoos werkt, of wat het überhaupt *is*, rent sowieso naar de koningin. Voor de beroemdheid en rijke beloning.

Maar wat als het wel zo is? We zouden weg kunnen van dit eiland. Misschien is er een hele wereld daarbuiten. Misschien begrijpen we eindelijk hoe de wereld werkt. Misschien kunnen we apparaten bouwen die nóg verder dan de wolken gaan!

De avond valt en de vele lichten van de universiteit gaan aan. Ik hoor duidelijk het sissende geluid van het elektrische hek achter mij. Boven mijn hoofd zal een beschermende koepel rondom het terrein groeien.

Ik snelwandel naar mijn creatie. Een klein beetje hoop leeft in mijn hart. Het heeft sowieso indruk gemaakt! En ik heb het tenminste geen kleuternaam gegeven — want daar had ik geen tijd meer voor.

De hoop sterft bij de ONVOLDOENDE op mijn formulier. Indrukwekkend of niet, ik voldoe niet precies aan de eisen. Dus waarom blijf ik het proberen? *Tohm had ook niet aan de eisen voldaan zonder Lesladoos. Dat moet hij hebben geweten. Toch ging hij door en leek zeker van een 10.*

Ik loop naar de mentor. Hij zit aan zijn bureau op het grasveld en zet handtekeningen onder diploma's. Een handschoen is verbonden met een Lesla in zijn koffer en graveert, zonder aanraking, in het papier. “Krais,” bromt hij meteen, “mijn beoordeling is definitief, je kan niks veranderen.”

“Dat hoeft ook niet.” Nou ja, *nog* niet. “Ik ben verbaasd over wat er met Tohm gebeurde.”

“Ik ook. Maar als hij een Lesla heeft gejat, is de zaak over aler hij begint.”

“Maar waarom? Hij is slimmer dan iedereen, dat weet u als geen ander. Hij komt uit een rijke familie. Er is geen motief.”

“De Leslados maakt velen gek. Wat je er allemaal mee kan ... de eindeloze mogelijkheden die we nog steeds niet begrijpen ... natuurlijk willen mensen zo’n ding voor zichzelf.” Hij pauzeert en stopt met handtekeningen zetten. “Ja, Tohm is een briljante student. Het is zonde hem te zien gaan.”

“Maar wat nou als Tohm een manier had gevonden om *zonder* Lesla te vliegen?”

De handschoen klettert op tafel. Het duurt lang voordat zijn hoofd draait om in mijn ogen te kijken. “Onmogelijk.”

“Maar—”

“Krais, ik weet dat je hoofd permanent in de wolken hangt. Het belangrijke is dat je een *Vliegboot* bouwt die permanent in de wolken hangt! Daarmee komen we vooruit. Daarmee haal je jouw diploma.”

Mijn hart maakt een sprong. “U geef me nog een kans?”

“Ja. Ik weet hoe hard je ervoor hebt gewerkt.”

“Tohm had er ook hard voor gewerkt! Hij zou hier moeten staan. Is er een kans om met hem te praten voordat hij ...”

Mijn mentor stopt alles in zijn tas en staat op. “Een kans, maar dat geeft allemaal gedoe. Daar heb ik geen zin in. Dit is een overtreding van de hoogste graad. Tohm zal vanaf nu tientallen bewakers om zich heen hebben en alle rechten verliezen.”

“Wat is het nut daarvan? Hij kan *zoveel* betekenen voor onze samenleving!”

“Zonder Lesla waren we nergens! We kunnen niet toestaan dat er ook maar eentje wordt gestolen.”

“In plaats daarvan stoppen we die oh-zo-waardevolle Lesla’s in zinloze Vliegboten.”

“Ze zijn niet zinloos.”

“Zie jij gevaar? Zie jij een zinkend eiland? Waarom bouwen we die rottingen?”

Hij drukt razendsnel een hand tegen mijn mond. Zijn onderlip trilt. “Laat niemand dat horen! De koningin is wijs, de koningin wil op alles voorbereiden. Ik ben het met haar eens. Misschien zijn er wél andere volken die ons aanvallen, misschien komen de Druki hiernaartoe, misschien —”

Zijn lippen slaan stijf dicht. Hij laat me los, kijkt om zich heen, en veegt imaginair stof van zijn pak.

“Wat is een Dr —”

“Het is klaar, Krais. Wees een kind. Bekommer je niet om volwassen zaken. Neem je vakantie. Ga.”

Ik stamp weg. Twee boze stappen later vallen alle lichten uit. Iedereen lacht en juicht, tot ze beseffen dat de lichten uitblijven. *We hebben een extra generator. En nog een reservegenerator. Waarom blijft het donker?*

Kippenvel schiet over mijn rug als het veilige sissen van het hek wegvalt. Achter mij breken takken. Saai is het vandaag zeker niet. Een zwaar lichaam schuift over het gras en ik hoor een ingehouden vloek.

Ik hoef niet om te draaien om te weten wie het is. Ik schuifel naar het hek, mijn ogen gefixeerd op mijn mentor vlakbij. Ik voel naar achter — een hand grijpt de mijne.

“Niks zeggen, hè?”

“Ik weet iets beters: ik ga met je mee.”

Zijn adem stopt even. “Oké. Maar heel stil.”

“Natuurlijk, want jij bent de ninja zelfe.”

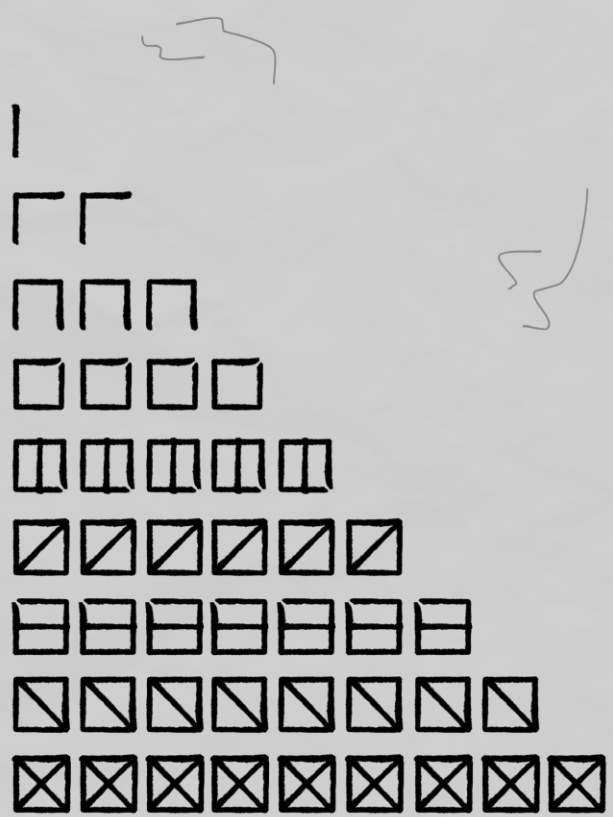
Hij grinnikt. Na enkele zachte piepjes trekt hij me door een gat in het hek. Mijn shirt blijft steken en tientallen draden scheuren luidruchtig los.

Als ik opkijk, zie ik de ogen van mijn mentor. Hij doet zijn mond open, pakt zijn communicatiedoos, wijst onze kant op ... en laat dan zijn vinger weer zakken.

Hij kijkt om zich heen. Er is niemand anders. Hij laat ons gaan.

H5 (-)

Hum

H6 (Tifjana)

Onze President trekt zijn wenkbrauw op en tikt onregelmatig op het bureau. *“Alles kapot? Zeker weten?”*

Hij moet ons gaan redden? Ik wéét dat hij heel jong is. Ik wéét dat hij veel baanbrekende kennis heeft verteld. Maar moesten ze een tienjarig joch de absolute baas maken?

Eén duwtje en hij valt om! En ik ben al een grasspriet – volgens sommigen. Wat als er écht iets gebeurt? Luisteren mensen naar iemand die ze in paniek onder de voet lopen?

“Ja.” Plato en de ouders van het kind zitten om me heen en knikken uitbundig mee. *“Honderd procent.”*

“Misschien was haar speelgoed kapot?”

De moeder leunt naar voren. *“Ze heeft niet zoveel speelgoed. We hebben haar van jongs af aan behandeld als volwassene, zoals ons werd aangeraden. We zijn zelfs verhuisd naar een rustig huisje aan de rand, voor stilte en frisse lucht. Daarom kan ze nu al praten, een beetje rekenen, nadenken.”*

Kan het niks betekenen? Ik kan me niet de laatste keer herinneren dat een baby, zó jong, ernaast zat. Nee. Nog erger. Ik kan het me niet herinneren van iemand jonger dan twaalf.

Baby Timms suggereerde ooit dat de wereld ten onder ging over een jaar, maar toen bleek achteraf dat we dat verkeerd hadden geïnterpreteerd. Peuter Plia zei “dit eiland is geen eiland”, wat ons allemaal een week liet lachen. Totdat ze het nog een keer zei, wijzend naar een kaart waarvan niemand de oorsprong wist.

“Zouden jullie haar naar binnen kunnen brengen?”

“Sinds haar uitspraak heeft ze slechts oorverdovend hard gehuild. We denken dat ze wat moe en gestrest is van alle vreemdelingen die aan haar zaten.”

“Dit kan niet wachten.” Hij begint ook te huilen. Ik begin te huilen. *Dit kan inderdaad niet wachten. Alles kapot! Duidelijke taal!*

Hij staat abrupt op, wat hem nog steeds flink kleiner maakt dan ons allemaal op een stoel, en rent naar de deur. Met z'n

hand op de klink draait hij om. “Niemand anders heeft dit gehoord?”

Ik probeer me de babykamer te herinneren. Mijn hoofd schudt langzaam. “Er stonden wel wat mensen omheen, maar best ver weg, en—”

“Zeg het tegen niemand, we willen geen paniek. Als mensen in paniek raken zal inderdaad alles kapotgaan.” De zekerheid bij die uitspraak geeft me opnieuw koude rillingen.

“Hebben mensen niet het recht om te weten dat—”

“We hebben weinig tijd!” schreeuwt onze leider met een hoge piepstem en rode wangen. Hij wijst naar een grote schaal op z’n bureau. “Hier, neem een lolly, pak een jojo, houd je gedeisd. Blijf zitten tot ik terug ben! Ik ben zo terug!”

Ik negeer geen officiële commando’s. De ouders blijven evenzo doodstil zitten. De vader pakt zelfs een lolly. *Ja hallo, die zijn beide vijftig jaar oud. Het is een wonder als ze ooit nog een originele gedachte hebben! Misschien maar beter als we kapotgaan, dan hoef ik dit zelf nooit ...*

Ik kijk opzij. Plato’s gezicht is vertrokken, met strakgetrokken lippen en ogen die niet meer knipperen. Hij denkt er anders over.

Hij sprint naar een open raam en springt er als een dolfin doorheen. “Plato!” *Waarom kan hij nooit eens luisteren?*

Ik wip heen en weer op de stoel. Je hoort naar je President te luisteren. Zo hoort het. En als we dat niet doen, is het chaos, en gaan we inderdaad kapot, en—

Plato, oh Plato, jij wordt nog eens *mijn* ondergang. Ik ren achter hem aan, klim ietwat onhandiger door hetzelfde raam, en pak zijn hand als we de paleispoort bereiken.

“Hou me niet tegen!”

“President Peter zei dat we moesten wachten.” Ik kijk in zijn ogen. Blauwe stralende ogen waarin ik kon verdrinken, maar het mocht niet. “Je gaat het tegen iedereen zeggen, of niet? Laat me raden. Je gaat op een krat staan, midden op de markt, en een toespraak geven? Zo luid dat de president het sowieso hoort?”

Hij fronst. “Wat? Nee. Maar dat is best een goed idee eigenlijk.” Hij kijkt even naar de straalblauwe lucht, zonder hint van het nieuws wat we vandaag hebben gekregen, en schudt dan zijn hoofd. “Ik ga mijn familie in veiligheid brengen. Je zag het toch? Hij moest *huilen* en is toen weggerend alsof de dood achter hem aan zat! Hij heeft iets gezien. Iets wat wij als voorvolwassenen niet meer begrijpen, maar *hij* wel. Er is een reden dat hij de President is.”

“*Hij zei dat we moesten wachten en stilzijn!* Je kunt niet alle regels breken als je daar zin in hebt. Zonder onze systemen waren we nergens geweest.”

“En als we niks doen, zijn we binnenkort ook nergens.”

“Ik blijf.”

“Nee, dat doe je niet. Je bent een mens.”

Hij loopt door op een tempo dat moeilijk is bij te benen. Zonder aarzeling stapt hij door de lege ruimte van de paleispoort en verlaat onder gesis het terrein. *Ik heb nooit begrepen hoe dat ding werkt. Ik zie niks, maar toch houdt het mensen buiten die hier niet horen te zijn. Vast ook alleen kindzichtbaar.*

Mijn hart zit in mijn keel, mijn benen willen hem volgen. “*Nee, dat doe je niet?*” *Ja hallo, hij denkt dat ik altijd doe wat hij wil. Mooi niet.*

Ik ga op mijn tenen staan. Als hij naar huis gaat, loopt hij wel een heel rare route. Ik schuifel vooruit als hij achter een boom verdwijnt.

“Titjana! Wat had ik nou gezegd? Blijven. Zitten.” De President verschijnt met de baby in zijn armen, omringd door bewakers. Grote, sterke, gespierde mannen aan alle kanten—hoewel in zijn geval een paar kleine hondjes ook wel genoeg afdekking waren geweest.

Hij is ondertussen nog roder aangelopen. “Dat wordt huisarrest. Had je maar moeten luisteren.”

“Plato, ik haat je,” fluister ik tegen een boom.

“Aaah koetsjie koetsjie koetsjie.” De baby schaterlacht om alles wat hij zegt. Onder onophoudelijk lachen loopt hij naar binnen, en even later zijn we terug bij af, maar dan mét baby.

“Hoe ... hoe heb je haar laten stoppen met huilen?” De moeder rent meteen naar de baby en drukt haar tegen zich aan.

“Door een hele goede mop te vertellen.”

“Maar als ik *koetsjie* doe werkt het nooit.”

“Je kunt niet zomaar *koetsjie* zeggen en verwachten iets hilarisch te hebben verteld. Je moet de juiste hoeveelheid zeggen. Waarom weten mensen die baby's kunnen krijgen niet meer hoe babytaal werkt?” Hij vraagt het aan niemand specifiek, dus niemand antwoordt.

Hij gaat zitten met een zelfvoldane glimlach en pakt een lolly. Hij steekt er ook een onze kant op, maar niemand hoeft hem. “Nou, we hoeven ons geen zorgen te maken.”

De ouders van het kind zakken na een luide zucht onderuit op hun stoel. “Dat is fijn om te horen.”

“Geen zorgen?” *Is Plato gestoord? Of de enige van ons die niet gestoord is?* “Hoe leg jij dit uit dan?”

“Je hebt al huisarrest. Ik zou op je toon letten als ik jou was. Je bent een hoogleraar, dus ik vergeef je veel, maar er zijn grenzen.”

“Sorry.” De grond is ineens interessant. Niet vergeten om een smoesje te bedenken voor hoe ik dit uitleg aan mijn ouders.

“De baby zegt dat we een meer dan goede kans hebben om het te voorkomen.”

“Hét?”

“Onze ondergang.”

“Ja joh, dat stelt me gerust zeg, poeh.”

“Mooi!” Zijn glimlach groeit, zijn ogen bijna gesloten van de pret. *Sarcasme komt blijkbaar pas met de jaren.*

“Het enige dat we moeten doen, is uitvogelen hoe we van dit eiland afkomen. Oh, ja, en iets over *platen* of *piraten*, dat kan ik ook niet plaatsen.”

Ik wil het uitschreeuwen, maar slik de woorden agressief in, met een steek in mijn borstkas als gevolg. “Met alle respect, President, we proberen dit al honderden jaren uit te vogelen.”

“Nou, dat zal dan maar wat sneller moeten!” Hij tikt op z’n bureau, deze keer wél regelmatig, en een belachelijk netjes gekleed kinderfeestje loopt binnen.

“Verhoog de verplichte schooluren. Minstens tweemaal. Mensen moeten tot hun twintigste zowel lesgeven *als* in de klas zitten bij iemand anders. Verzamel alle kinderen onder de tien, we moeten hen ondervragen. Meteen. Direct. Nu. Ga!”

“Ja, mijnheer President,” klinkt het in koor. Een stil kind achterin de groep heeft alles opgeschreven en laat het iedereen lezen terwijl ze weglopen.

De baby huilt weer alsof ze met dát geluid de wereld kapot wil maken. Mijn oren piepen.

“Ooh jaaaa, na na nana naaa.” Ze stopt met huilen. Ze lacht weer. De President schakelt naar zijn normale stem.

“De details van onze ondergang zijn nog wat vaag. Titjana, waarom doe jij niet het verdere onderzoek? Jij hebt ook die eerste zin uit haar gekregen.”

Samen met de ouders verzamel ik alle voorwerpen die je nodig hebt voor de Test. Ik spreid ze uit op een manier die voor mij goed voelt. De bal in het midden. De rode diamant links, de dobbelstenen rechts, de papieren zwaan daarachter. Ze leren ons dat het andersom moet, maar voor mij voelde het altijd verkeerd.

“Wanneer gaat alles kapot, liefje?”

Ze strekt zich. Haar linkerteen tikt net tegen een dobbelsteen en draait hem op één. *Eén wat? Week? Maand? Dag?*

Als ik opkijk heeft ze haar handen omhoog, drie vingers aan de ene kant, alle vier aan de andere. *Zeven. Een week.*

“We hebben nog maar een week.” Maar de woorden klinken zo verslagen, zo vol ongeloof, dat ik ze niet naar buiten krijg, en niemand ze hoort.

“Lesla?” piept de baby lief en onschuldig. *Ik ken niemand die zo heet.* Mijn armen grijpen de baby vast en ik schrik van mijn schorre stem. Ik schud haar op en neer. “Hoe gaan we ten

onder?" Ze kijkt me alleen aan, zonder uitdrukking, niet positief of negatief, ze staart slechts naar me.

"Schatje, lieverd, *hoe* gaan we ten onder? Vertel het me. *Vertel het!*"

Ze pakt de dobbelstenen. *Ongeluk? Natuurramp? Iets buiten onze macht?* En smijt ze van de tafel, waar ze op de harde vloer kletteren, en twee meter verder tot stilstand komen. *Vier en één. Wat moeten we daarmee?*

Als ik omdraai ligt haar hele lichaam bovenop de voorwerpen. Haar aandacht is ergens anders. De speelgoedpop is helemaal ingedeukt. De bal rolt langzaam van tafel. Ze pakt links en rechts voorwerpen op, om ze vervolgens weer met veel kracht op tafel te knallen.

Nu is ze weer aan het spelen. Dan lig ik ineens op de grond. De vader heeft me hard opzij geduwd. "Wat denk je wel niet?! Je schudde haar zo'n beetje bewusteloos!"

"Geef me meer tijd. Ik weet dat ik het antwoord uit haar kan krijgen."

"Mooi niet. Jij komt *nooit* meer in de buurt van ons kind!"

"Dat lijkt me en goed plan." De President lijkt onbekommerd over alles wat zojuist heeft afgespeeld. "Ik houd je de komende tijd strak in de gaten, Titjana, dit soort gedrag tolereren we niet van een voorvolwassene."

Ik kan niks meer zeggen. Ik weet niet meer wát ik moet zeggen. Mijn interpretatie van de Test? We hebben een week en of we overleven is grotendeels buiten onze macht.

Verslagen knalt mijn achterhoofd op de koude vloer. Ik zie flitsen van Plato die nu al met zijn familie op weg is naar een veilige plek. Verstandige jongen. En ik? Ik heb huisarrest en de toorn van de President over me heen gehaald.

"Wacht eens even. Wacht eens heel even!" De President veert op en krabt aan zijn voorhoofd. "Waar is die lange jongen met die nepbaard heen?"

H7 (Lagg)

Bomen. Wat zou diegene ermee bedoelen? Zou dat hun woord zijn voor cactussen? Want ik heb cactussen in de aanbieding, heel veel cactussen, en nog meer zand. En daar houdt het op.

De eerste dag is een teleurstelling. Ik ben met de zon opgestaan en de hele dag richting het noorden gerend, zo ver mogelijk, en toen weer terug om vóór de verraderlijke mist thuis te zijn. Op zoek naar iets dat lijkt op een boom. Of *iets* van materiaal voor dat schip.

Had het boek niet meer kunnen uitleggen? Wat als je geen schip kan bouwen? Ik blader nogmaals erdoorheen. Maar het lijkt echt alsof diegene met angst voor zijn leven deze tekening heeft gemaakt en toen meteen het boek verstuurde.

De tweede dag is een nog grotere teleurstelling. Die versleten steen, de enige die ze achterlieten, is eindelijk door de golven opgeslokt. Nu moet mijn kont in het *zand* zitten!

Ik ren zo ver mogelijk naar het zuiden — zo ver ben ik nog nooit van mijn hutje geweest — maar het terrein blijft hetzelfde. *Nog een reden om zand te haten. Misschien ka'k de lijst opschrijven in dit boek — "alle redenen waarom zand stom is" — want hij wordt redelijk lang.*

Nimo heeft de eerste dag trots meegedaan, de tweede iets minder trots, en bij de derde heeft ze weinig zin meer. Ze wordt ook al oud. Ze's de oudste woestijnpoes die ik ooit heb gekend. Ik laat haar thuis. *Thuis. Het voelt niet meer als thuis, het voelt als een woestijnvijand waarop ik één klein hutje heb mogen zetten, omdat ik er toevallig ben geboren.*

De derde dag begin'k met goede moed. De instructies praten over metaal om het zogenaamde "hout" aan elkaar vast te maken. Er moet nog iets te vinden zijn bij het Zilverspoor.

Het bordje staat er nog, evenals de vele gaten en ongelijke zandbulten, langs een kilometerslange platgetrapte weg. Herinneringen dringen zich op. Jarenlang, net zoals alle anderen, graven en zoeken naar dat oh zo belangrijke metaal.

Sommige noemden het Zilver, anderen het Zwarte Goud, en de meesten domweg Magisch Steen.

In het begin vond iedereen grote brokken. Het ging lekker. Je voelde je goed na een dag werk. En toen even later de eerste schepen — zoals ik ze ken — werden opgetrokken uit dit Zilver was het eiland in jubelstemming. De Dag van het Eerste Schip werd uitgeroepen tot een feestdag.

Maar het vertraagde. Voor je't wist werd er maar één brok gevonden per week. Dat brok werd een brokje. Het brokje een schilfer.

Totdat het op was. Ze hadden verkeerd gerekend, dus dit moment kwam veel te vroeg en iedereen moest gehaast mee op het Laatste Schip.

Dus nu is het alleen nog een *spoor*. "Ha, ze zouden het moeten hernoemen naar het *Spoor van Fouten*." Geen snuit tikt tegen mijn been om deze grap. "Oké, *Heuvelspoor* dan. Mijn enkels gaan dit niet leuk vinden."

Dan pas besef ik dat Nimo er niet is. Voor een seconde zie'k mezelf als een vogel die over me heen vliegt: een eenzame jongen die tegen zichzelf praat in een verlaten woestijn. Ik duw het beeld weg met alles wat ik heb.

Je hebt een missie. Als we vandaag twintig stukjes metaal vinden op't Zilverspoor, vind ik het een nationale feestdag.

Mijn maag knort. Nee, het rommelt alsof een varken eruit wil barsten. Door al dat rennen en zoeken ben ik vergeten eten te vinden.

"Daar zegt het boek dan weer niks over, he? Van die belangrijke dingen als *eten* en *overleven!*" Mijn stem echoot terug tegen de zandbergen. "Bevoorrechte mensen, dat zijn het. Zij die geboren zijn op een *fatsoenlijk eiland* zonder zandbodem."

Zijn er wel andere eilanden? Waarom zijn ze dan nooit hiernaartoe gekomen? Waarom is de rest nog niet terug met dat nieuws? Ben ik ... de enige die nog over is?

Ik dwing mezelf rechtop te staan en hard te praten. "Welkom bij een opvoering van *Lagg probeert de moed erin te houden!* Vandaag zien we hoe hij jeugdherinneringen ophaalt

door te lopen in het Zilverspoor. Hoe hij zijn oude trouwe huisdier rust geeft, welverdiende rust! En hoe hij moet hopen op iemand die hem gaat redden! Wat leuk!”

Zo loop’k het hele spoor af, op zoek naar iets dat glinstert, gravend op plekken die onaangetast lijken. Ik vind vier kleine stukjes metaal. Daarmee moeten we’t dan maar doen. Misschien is het genoeg. Ik hoef ook maar een klein scheepje, alleen voor mezelf.

Nee, ik ben niet alleen op de wereld. Diegene die het boek schreef is er nog! Of ... het boek ziet er oud uit ...

Ik heb te lang gelopen. De zon gaat al onder en in de verte kruipen dikke misten dichterbij. Ik kom nooit meer op tijd terug, omdraaien en rennen heeft geen zin. *Nimo is tenminste veilig thuis. We zullen zien of die mistwezens echt bestaan.*

Doorlopen dan maar. Misschien verschijnt er iets in het water aan déze kant van het eiland. In tegenstelling tot de kant waar ik elke dag heb gewacht.

Ik was de enige persoon met het grote voorrecht om de Dag van het Laatste Schip mee te maken ... van kilometers afstand. Ik rende en rende, hard en onbezonnen, in de hoop het schip nog te halen. Ik hoorde geschreeuw. Mijn ouders schreeuwden “wacht!” en “stop!” en “dat is onze zoon!” —althans, dat denk ik, ze waren erg ver weg — maar ze konden niet meer terug. Ik weet niet waarom, maar niemand stopte. Ze versnelden zelfs.

Even leek ik het te halen. Toen nam ik een onverstandig grote sprong en brak mijn enkel. Ik rolde een minuut lang naar beneden, totdat ik werd afgeremd door nat kleverig zand van het terugtrekkende water.

En’k was alleen. *Misschien komen ze wel terug aan deze kant. Dit komt allemaal goed, je zal het zien.*

“We willen zo snel mogelijk onze zoon weer zien! Vaar niet om het eiland heen, ga *hier* aan het strand!” Mijn imitatie van vaders stem heb ik inmiddels geperfectioneerd, vind ik zelf.

De hoge vrouwenstem is moeilijker sinds de baard in de keel. “Ja! Ik weet het nog beter! Geef ons de reddingsboot, we roeien zelf wel, maakt niet uit vanuit welke kant we komen!”

Ik grijp naast me. Geen warme vacht om te knuffelen.

Mijn kont vindt een plek waarvandaan ik de hele zee kan zien, maar ook tegen de wind ben beschermt. Ik open het boek opnieuw. Ik lees alles terug en probeer te herinneren of ik iemand ken die Titjana heette.

Maar hoe lang ik ook lees, er is geen vervanging. Dit eiland heeft *niks*. Niet de bomen die hier staan, niet de planten die hij aanraadt voor delen van het proces, niet het gereedschap – want ja, waar moeten we dat van maken?

Ik kan veel. Ik kan slim zijn, ik kan sterk zijn, ik kan creatieve oplossingen bedenken. Ik kan héél goed stemmetjes doen. Maar ik kan niet van *niets* ineens *iets* maken. Geef me geen opdracht die onmogelijk is!

Ik scheur een handvol pagina's uit het boek en maak er een prop van. Met alle kracht gooi'k de prop naar de zee. *Dat zal je leren*. Ik scheur nog meer pagina's weg. Nog meer proppen raken de zee. Sommige zijn te zacht en belanden in het zand, maar ik kan niet meer stoppen. De adrenaline stormt door mijn armen, mijn trillende handen, terwijl ik het hele boek aan flarden scheur.

“Ik háát je. Ik háát je. Ik háát je.”

Ik scheur het boek uiteen met mijn tanden, als een wild beest dat een prooi verslindt.

“Je vertelt leugens! Je helpt niemand!”

Met alleen nog de kaft en een tiental bladzijdes, sta ik op, zet me schrap, en werp het boek zo hard ik kan richting de zee. “Val een ander lastig!”

Twee seconden later hoor'k een bevredigende plons. Ik laat me achterovervallen in het zand. *Wat denk ik wel niet? Alsof ze aan deze kant ineens wel zouden verschijnen? Alsof ze morgen ineens wél voor mijn neus staan? Met genoeg eten, drinken, warmte, spullen voor de rest van ons leven?*

Laat de mist me maar nemen. Laat me hier maar verhongeren.

Ze komen nooit meer terug. Ze komen nooit meer terug. Ze komen nooit meer terug.

Ik sluit mijn ogen. Ik voel de eerste koude mistflarden over mijn lichaam dartelen. Langzaam koel ik af, eerst in mijn handen en voeten, dan mijn armen en benen, totdat mijn hele lichaam bibbert. Ik hoef mijn ogen niet te openen om te weten dat het hele eiland nu onzichtbaar is geworden, bedolven onder dikke mist.

Nog nooit eerder was ik buiten toen dat gebeurde. Niemand zou het doen. Als kinderen gingen spelen, zeiden ouders dat ze vóór de mist thuis moesten zijn. En geen kind is ooit te laat gekomen.

Want de mist zou je opeten. Het zou je binnen een minuut verschrompelen tot een skelet. Het zou je tien keer zo snel oud laten worden, elke seconde dat je het aanraakt. De mist zou er zijn om de échte monsters van de nacht te verbergen.

Niemand was zeker over de uitleg. Maar *iedereen* kende wel iemand die de middernachtsmist in was gelopen, en nooit meer terugkwam, of niet meer zoals ze waren. Zelfs ik kende iemand toen ik al zeven was: een van mijn vrienden was als “uitdaging” ’s nachts naar buiten gerend en werd de volgende dag dood gevonden.

Maakt me niks meer uit. Misschien hebben die monsters wel eten.

Een stevige aanraking. Een druk op mijn hoofd, warmer dan de mist. In reflex schiet mijn arm omhoog om het vast te grijpen, maar er is niks. Pijn straalt door mijn lamme arm, bijna bevroren, en ik verlies controle. Ik open mijn ogen.

Een propje is op mijn hoofd gewaaid. *Is dat wat de mist doet? Alles terugblazen wat probeert te vertrekken? De laatste grap van dit eiland: de paar spullen die je hebt, komen dan ook voor eeuwig terug.*

Ik sluit mijn ogen. Ik wil mijn armen dichter tegen me aan trekken, mijn benen nog meer omhoog, maar ze bewegen niet meer.

Weer een druk op mijn hoofd, nog warmer dan net, maar ook ... nat. *Ja, alle propjes komen terug.*

Iets scherps snijdt in mijn wang en ik schreeuw’t uit van de pijn. Ik draai me om, terwijl een straaltje bloed door mijn zicht vliegt, en heb enkele tellen nodig om te begrijpen wat ik zie.